

Rohamos léptekkel iramodott futásnak, egy hölgy.

Egy delnő aki menekülni akart a világ gondjai elől, aki megtört a teher alatt és ki már csak a halált vélte a legjobbnak. A Duna-partjához igyekezve hirtelen saját maga sem tudta mit is akar valójában. Meghalni? Eltűnni? Vagy csak kicsit egyedül lenni? Elejénte, csak a folyó mentén elterülő padocskán ücsörgött. Gondolkozott! Se többet, se kevesebbet nem tett.

Azonban a gondolatai egyre rosszabb irányba sodorták őt.

Hiába volt már ősz vége, a hölgyemény, akinek a nevét homály fedi kimért és bizonytalan léptekkel indult meg a folyó erősen habzó vize felé. A nő egy pillanatra megtorpant, mikor már oly közel volt a folyóhoz. – „Valóban ez kell nekem?” " Biztos van más megoldás is ” „A halál nem lehet az egyetlen kiút!” - siklott végig a gondolatain a bizonytalanság, a félelem, s egyszerre az izgatottság is. Hirtelen ijedt meg, s huppant le a Duna mellett levő kavicsos partra. Megtántorodott, megijedt! Erősen markolta a kavicsokat s igyekezett nyugalmat hozni remegő végtagjaira, na meg persze a hevesen kalimpáló szívére.

Rövid idő után a nő ismét felállt a kavicsos, sóderos partról, majd lassacskán megindult a víz felé. Lassú léptekkel sétált bele a folyóba, fehér topánkája már beletapadt a hínárba, így az egy surranás alatt eltűnt a delnőről. Már a térdéig ért a víz, azonban ez kicsit sem ijesztette el a tette felől. A parton ülve, már elhatározta magát!

„Nincs más megoldás!”-ismételgette magában, mindaddig míg a víz mélysége el nem érte a mellkasát.

Lehunyta a szemét, majd egy gyors oxigéncsere után a víz alá merült. 10 perc múlva a nő mozdulatlanul feküdt, sőt inkább már lebegett a víz tetején. Barna, rendezetlen tincsei szétterültek feje körül, a Duna fodrozódó vizének tetején. Szemeiben még itt-ott csillogtak a ki nem sírt könnyek. Sápadt arcán fényes nyomot hagytak a felszáradt sós cseppek, amik ha étellel teli majdan piroskás arcán terültek volna el már-már mardosták volna az arcát. Eltompultak, sőt eltűntek a fények mogyoróbarna íriszeiben, melyek békés megnyugvással tekintettek a világba. Arcán elterült egy keserű mosoly, amit a tette kívánt maga után. Tudta, hogy nemsokára egy sokkal jobb helyre kerül majd! Egy helyre ahol végre nem kell szenvednie. Nem fáj neki többé! Nem érezte már a folytogató könnyeit, a görcsösen szorongó gyomrát. S oda, ahová indult nem követték földi gondjai.

Németh Amira